

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. J.**, správcu úpadcu P., so sídlom v K., IČO: X., zastúpeného A., so sídlom v K., IČO: X., proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná M., so sídlom v B., IČO: X., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 261/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2013 sp. zn. 11 Co 62/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **odmieta**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 20. septembra 2012 č.k. 24 C 261/2011-187 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 780.506,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% od 8. januára 2012 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 4.772,65 Eur k rukám právneho zástupcu, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z.z. o správach finančnej kontroly v znení účinnom do 31. augusta 2011, zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších právnych predpisov a zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších právnych predpisov. Uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom daňového úradu, ktorý mal spočívať v tom, že bola vykonaná kompenzácia pohľadávky daňového úradu voči pohľadávke spoločnosti P. napriek tomu, že

vykonateľnosť rozhodnutí, z ktorých vyplýva pohľadávka daňového úradu, bola rozhodnutím súdu odložená. Keďže nesprávneho úradného postupu sa mal daňový úrad dopustiť v období od septembra 2008 do apríla 2009, teda v čase, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 514/2003 Z.z., vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 27 ods. 1 cit. zákona, súd prvého stupňa po právnej stránke predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona. Preskúmal postup daňového úradu pri správe daní v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Keďže daňové úrady sú orgány verejnej moci (štátne orgány), ktorým zákon zveril právomoc vykonávať správu daní (§ 4 ods. 3 zákona č. 150/2001 Z.z.) postupom upraveným zákonom č. 511/1992 Zb., súd mal za splnenú podmienku podľa § 2 zákona č. 514/2003 Z.z., že zodpovednosť štátu je daná. Splnenie tejto podmienky žalovaná nenamietala a nenamietala ani nedostatok svojej pasívnej legitímácie. Súd mal tiež preukázané, že D. použil nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty, na ktorej vrátenie si uplatnila nárok spoločnosť P., na kompenzáciu daňových nedoplatkov na dani z pridanej hodnoty tohto daňového subjektu a teda, že vykonal kompenzáciu vzájomných pohľadávok a zároveň, že preplatok tohto daňového subjektu na dani z príjmov právnickej osoby použil na úhradu daňového nedoplatku na dani z pridanej hodnoty. Medzi účastníkmi nebolo sporné ani to, že predmetom kompenzácie bola pohľadávka spoločnosti P. voči štátu v rozsahu 780.506,02 Eur. D. spoločnosti P. kompenzáciu, ako aj použitie preplatku na dani na úhradu nedoplatku na dani oznámil. Možnosť uplatnenia vyššie uvedeného postupu daňových úradov, t.j. použitie nadmerného odpočtu dane na kompenzáciu daňového nedoplatku a zároveň aj použitie preplatku na dani na úhradu daňového nedoplatku, za splnenia stanovených podmienok predpokladá a upravuje zákon č. 511/1992 Z.z. v znení platnom v čase vykonania kompenzácie, v ustanoveniach § 63 ods. 8 a § 63 ods. 2. Žalobca popieral v danom prípade možnosť uplatnenia tohto postupu zo strany daňového úradu z dôvodu, že vykonateľnosť predmetných rozhodnutí daňových orgánov bola odložená. V konaní nebolo sporné, že žalobca sa žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave v správnom konaní domáhal preskúmania zákonnosti deviatich rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky z 25. októbra 2007, ktorými Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky ako druhostupňový orgán potvrdilo deväť rozhodnutí daňového úradu pre vybrané daňové subjekty z 27. júna 2007, ktorými bol spoločnosti P. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za rozhodujúce zdaňovacie obdobie. Žalovaná nespochybňovala, že kompenzácia bola realizovaná práve vo vzťahu k týmto nedoplatkom na dani. Súd mal ďalej preukázané, že

Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 2 S 303/2007-242 a 2 S 309 až 316/2007-242 z 26. júla 2007 podľa § 250c veta druhá O.s.p., odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, vrátane prvostupňových rozhodnutí daňového úradu pre vybrané daňové subjekty a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe na preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí a že konanie doposiaľ nebolo právoplatne skončené, keď Najvyšší súd SR po vrátení mu veci Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie, uznesením sp. zn. 1 Sžf 1/2010 z 22. marca 2011 konanie o preskúmanie zákonnosti prerušil a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke a zároveň odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí Daňového riaditeľstva až do ukončenia konania o prejudiciálnej otázke. Na základe uvedeného dospel súd prvého stupňa k záveru, že postup podľa ustanovenia § 63 ods. 8 a § 63 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. bol zo strany D. realizovaný v čase, kedy už rozhodnutím súdu bola odložená vykonateľnosť rozhodnutí, ktorými bol vyrubený nedoplatok na dani použitý na kompenzáciu a kompenzácia bola realizovaná v čase, kedy Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 23. júla 2008 napadnuté rozhodnutia zrušil ako nezákonné. Súd prvého stupňa sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že odklad vykonateľnosti, povolený uznesením Krajského súdu v Bratislave, predstavoval prekážku na realizáciu rozhodnutí, ktorých zákonnosť bola a ešte stále je predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva. Realizácia rozhodnutia nepredstavuje len samotný postup vo forme daňovej exekúcie, ale akákoľvek realizácia, ktorej dôsledok je rovnaký ako pri daňovej exekúcii a teda, zmenšenie majetku povinného subjektu. Pokiaľ teda daňový úrad napriek tomu, že súd odložil vykonateľnosť rozhodnutí, použil finančné prostriedky patriace žalobcovi na kompenzáciu daňových nedoplatkov vyplývajúcich z týchto rozhodnutí, neoprávnene realizoval právny stav deklarovaný v napadnutých rozhodnutiach a preto sa dopustil nesprávneho úradného postupu. Súd uzavrel, že bola splnená základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody, ktorým je nesprávny úradný postup a nemal pochybnosti o tom, že žalobcovi, resp. spoločnosti P. vznikla skutočná škoda, ktorá spočíva v zmenšení majetkového stavu poškodeného o finančné prostriedky, na ktoré vzniklo poškodenému právo (nárok) titulom nadmerného odpočtu na dani za predmetné zdaňovacie obdobie, ktorý si poškodený uplatnil riadnym daňovým priznaním, ako aj titulom preplatku na dani za dané zdaňovacie obdobie. Výška uplatňovanej škody v konaní spochybňovaná účastníkmi nebola. Čo sa týka ďalšieho z predpokladov pre záver o zodpovednosti štátu, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, súd vychádzal z toho, že o vzťah príčinnej súvislosti medzi uvedenými predpokladmi pre vznik zodpovednosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nesprávneho

úradného postupu a teda, ak nesprávny úradný postup a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku, čo v konečnom dôsledku znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu, ku škode by nedošlo. Súd uzavrel, že boli splnené všetky predpoklady pre záver o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Súd preto žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď námietku žalovanej, že žaloba bola podaná predčasne, nepovažoval za dôvodnú. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. septembra 2013 sp. zn. 11 Co 62/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané v dôvodoch odvolania nie sú dané a napadnutý rozsudok je vecne správny, pretože súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam vychádzajúc z dôkazov, ktoré mal v čase rozhodovania súdu (§ 154 ods. 1 O.s.p.) a rozhodnutie súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa zistený skutkový stav podradil pod správne právne predpisy a tieto aj správne aplikoval a odvolacie námietky žalovanej tak nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval skutočnosti uvádzané v napadnutom rozsudku a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodal, že odklad vykonateľnosti je inštitút, ktorým sa najmä sleduje, aby nebol zmarený účel mimoriadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti právoplatným rozhodnutiam. Odloženie vykonateľnosti nenaruša právoplatnosť rozhodnutia, ktorého vykonateľnosť bola odložená, vylučuje však jeho realizáciu po dobu účinnosti odkladu vykonateľnosti a teda, rozhodnutie ktorého vykonateľnosť bola odložená, nemôže byť podkladom pre realizáciu vzťahu, ktorý deklaruje. Daňový úrad preto nemal realizovať svoju daňovú povinnosť a mal počkať až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe na preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí. Dodal, že rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu z 8. novembra 2012 má vplyv až na súčasné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj postup Krajského súdu v Bratislave v správnom konaní a následne ďalšie procesné postupy. Napadnutý rozsudok preto v celom rozsahu (aj vo výroku o trovách konania) ako vecne správny potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu a tiež súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. Za takú vadu označila skutočnosť, že súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré nedostatky v odôvodnení prvostupňového a tým aj odvolacieho rozsudku majú za následok jeho čiastočnú nepresvedčivosť, v dôsledku čoho táto okolnosť zakladá porušenie ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces v podobe odňatia možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V odôvodnení svojho dovolania poukázala na obsah žaloby, priebeh prvostupňového a odvolacieho konania a poukázala na pochybenia oboch súdov nižších stupňov v podstate totožným zopakovaním obsahu odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, v ktorom podrobne rozobrala skutkový a právny stav veci, v ktorom (vychádzajúc z obsahu podania) namietala nesprávne právne posúdenie veci. Zároveň žiadala odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietnuť.

Uznesením z 8. apríla 2014 sp. zn. 4 Cdo 98/2014 Najvyšší súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Košice I z 20. septembra 2012 č.k. 24 C 261/2011-187 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2013 sp. zn. 11 Co 62/2013 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok,

potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení odvolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv,

ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovanej neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti žalovanej pred súdom konať a k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa jej názoru dôjsť nedostatočným odôvodnením rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto námietka žalovanej nie je dôvodná.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa vysvetlil v čom videl splnenie predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci a primerane zdôvodnil, v čom spočíval nesprávny úradný postup, zistenie existencie škody a v čom spočíva príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež v dostatočnej miere uviedol, v čom spočíva podstata námietok odporcu a dostatočne sa s nimi skutkovo a právne vysporiadal. Jeho rozhodnutie

nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.), žalovaná predovšetkým namieta nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. septembra 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová